

Tysklands udviklingsminister kommer med hård anklage: Penge til bankerne, men ikke til flygtninge?

12. marts 2016 – Den tyske minister for udvikling Gerd Müller er i stigende grad ved at blive utålmodig over EU's manglende forpligtelse over for at gøre noget som helst for de syriske flygtninge. I et interview med *Münchner Merkur* kritiserede han det faktum, at hverken EU's betaling af 3 mia. euro til Tyrkiet, der var blevet lovet for allerede fire måneder siden, eller omfordelingen af 160.000 flygtninge fra Italien og Grækenland til resten af Europa, der også blev besluttet af EU for fire måneder siden, var kommet et skridt videre. Müller sagde, at man under alle omstændigheder er alt for besat af at gøre fremskridt med Tyrkiet, når det haster med at skaffe omgående nødhjælp på stedet til flygtninge i Syrien, og i Jordan, Libanon og Irak.

Det kan ikke tolereres, at Libanon kolliderer under vægten af sine 1,4 million flygtninge, sagde Müller; omgående hjælp i meget stor skala ville være muligt, hvis EU bevilger 10 mia. euro til det. Müller tilføjede, at det ikke kan passe, at pengene er der til at gennemføre bank-bailout, altså bankredning, men ikke til at redde flygtningses liv, og EU må omdirigere midler fra sit budget til nødhjælp: »Med 15 mia. euro fra denne omdirigering kunne vi skabe hjem, skoler, sundhedsklinikker og jobs i de forskellige kriseområder. Det skulle være muligt at gøre dette, når man tager i betragtning, at vi brugte mange gange dette beløb til en bail-out af det græske banksystem i sammenhæng med finanskrisen.«

Hvis man ser på den nordirakiske by Dohuk, der har et indbyggertal på 1,4 mio., ligesom München, men som har taget

yderligere 800.000 flygtninge ind, så får man en idé om, hvor store problemerne er der, sagde Müller. Han advarede desuden om en stor, humanitær katastrofe på Balkan, hvor ti tusindvis af flygtninge, mange af dem børn, er strandet der i regnen og mudderet, mellem pigtrådshegnene.

Foto: Hele denne vinter har flygtninge på Balkan, herunder mange børn, måttet leve under særdeles sundhedsfarlige vilkår, udsat for elementerne, og det er ikke slut endnu. Her, fra Kroatien.

Wall Street elsker ECB's Mario Draghi

12. marts 2016 – Wall Street og dets medie-kloaktalerør var simpelt hen ovenud henrykt over ECB's chef Mario Draghis meddelelse tidligere på ugen om, at han ville speede op med mere og mere 'kvantitativ lempelse', lavere og lavere negative rentesatser, og en mere og mere flydende, finansiel diarré. *Bloomberg* bemærkede f.eks. skamløst i et telegram fra 11. marts, hvordan Draghis nye forholdsregler var et gode for rent spekulative aktiviteter: »Mere risikofyldte værdipapirer ... dukkede op i takt med, at handlere blev ivrige under ECB's politiske fremstød, der ikke har noget fortilfælde.« Den taknemmelige chefmarkedsstrateg hos Bank of Americas Private Wealth Management, Joe Quinlan, udtalte: »Det, som ECB gjorde i går, hjalp ... De vil gøre hvad som helst, og lidt til, for den globale, økonomiske ekspansion.«

Bloomberg udgav også en lederartikel med overstrømmende ros af Draghi og kaldte hans handling »en overraskende dristig stimuluspakke ... Giv Draghi kredit for opfindsomhed. Han

annoncerede nedsættelse af alle tre af ECB's rentepolitik ... Draghi har nu i månedsvis gjort alt, han med rimelighed kunne, og mere til, for at skaffe monetær stimulus. Men denne politiks begrænsninger begynder endelig at stramme til. Det, der nu behøves, er budgetstimulus.«

USA's Federal Reserve (Centralbank) Åbne Markedskomite (FOMC) skal mødes i næste uge, ligesom også Bank of Japan og Bank of England, men det bliver ikke let at gøre Draghi kunsten efter.

Foto: Chef for Den europæiske Centralbank, Mario Draghi.

Lyndon LaRouche:

**»Vi må have en udvikling mod frihed;
og udgangspunktet kan kun være indsigt i, hvad der er det sande og gode«**

Lyndon LaRouche, 12. marts 2016:

»Jeg ville sige, at, i USA netop nu, i den grad, hvor nogle af os bidrager med nye indsigter i, hvad USA kan blive til, at vi må have en udvikling mod frihed. For problemet er, at de folk, der ikke kan lide os, der ikke kan lide frihed, er problemet. Men spørgsmålet bliver derfor, hvad er frihed? Nogle mennesker siger, »min idé om frihed er det her«, og deres idé om frihed

er så ikke det.

Så pointen er, at der må være en sammenhæng, en aftale, baseret på fornuftig indsigt i den praktiske udførelse. Dette er, hvad der altid har fungeret i nationer. Dette er, hvad der har destrueret nationer! Napoleon destruerede nationer! Briterne har altid destrueret nationer! De specialiserer i det; og dette har været kun alt for sandt i historien.

Så man har altså det, at dannelsen af regering er baseret på ødelæggelsen af særskilte regeringer, på konflikt, mord. Jeg tænker på det, Tyrkiet nu gør, diktaturet i Tyrkiet. Men dette er ikke en karakteristisk af tyrkerne; dette er en karakteristisk ... for jeg ved noget om tyrkerne og deres historie. Jeg har været tæt associeret med nogle af heltene i Tyrkiet. Og lignende ting er sande for andre ting. Der er ingen grund til, at vi bør sige, at der er et naturligt had, en naturlig konflikt blandt folkeslagene i verden! Det er ikke naturligt. Det faktum, at der er konflikt, er ofte et unaturligt produkt.

For, når folk ser, hvad det gode er, når mennesket ser, hvad det gode er, i praksis, så vil man finde, at de ikke ønsker at gøre den slags ting, som tyrannerne gerne vil frembringe. Spørgsmålet er, vi opstiller argumenterne for, hvad bør det gode være? Hvad er det, vi bør gøre, som er det gode? Hvad er bedre? Det er, hvad det handler om.

Og alle de andre ting er nonsens. Mennesket er forpligt... Hvor står vi f.eks. nu? Bare for lige at afbryde mig selv. Hvor er vi nu? Vi er på randen af en generel atomkrig over hele planeten, og udover selve planeten. Og denne ting kan ske, lige nu, i den form for krig, som netop nu bliver planlagt, som kan ødelægge hele planeten, og planetens mennesker, netop nu! Og spørgsmålet bliver derfor, hvordan kan vi forhindre dette i at ske? Og hvordan gør vi det, uden at gå ud i en eller anden form for underkastelse under dette, eller underkastelse under hint? Nej! Det må komme fra en indsigt i,

hvad sandhed er, hvad menneskeheden er, hvad menneskeheden må være. Og mange mennesker, ligesom – jeg tror, man kunne sige, at Putin er et ret godt eksempel på en model – forsøger at gøre præcis dette. Og der er mennesker i andre dele af verden, der har til hensigt at gøre dette.

Og det er, hvad vi må gøre. Vi ser dette med Kina, med Rusland og med andre dele af planeten nu. Vi ser, at disse nationale enheder kommer sammen, og de går ikke bare i seng med hinanden, men det er en proces af at erkende, at de må arbejde sig igennem det, ved hvilket deres fælles interesser fremmes, på en bevidst og progressiv måde.

Og det er, hvad vi forsøger at gøre. Se på, hvad Kina gør. Indien forsøger at arbejde sig igennem her. Andre dele af verden forsøger at arbejde sig igennem denne proces. Det er denne form for mål, denne form for proces, hvor man siger – og det udmunder i, når man begynder at tale om rumprogrammet. Man taler om Månens bagside. Hvad gør Kina? Kina har kig på Månens bagside, og Månens bagside er det, Kina forsøger at finde ud af: Hvad er den virkelige betydning af det her, Månens bagside? Og Kina er ved at mobilisere for de næste to generationer, blot for dette formål. Og det er ikke bare en hensigt, men det er et begyndelsessted for at forstå, hvordan menneskeheden, jord-mennesket, kan spille en rolle i at udforme galaksen. Og galaksen er det mål, som menneskeheden bør have for øje netop nu.«

John Ascher (mødeleder): Jeg vil blot lige nævne her, at alle de temaer, du netop berørte, vil blive temaer for en meget vigtig konference, som bliver afholdt den 7. april i Manhattan, sponsoreret af Schiller Institutet, om spørgsmålet om, hvad det nødvendige begreb om menneskeheden er; og at få USA til at tilslutte sig Verdenslandbroen. Vi har en invitation, og forsøger at få denne konference, der kommer den 7. april, til at blive det store gennembrud. Og det, som hr. LaRouche netop gennemgik, er præcis temaet for denne konference, inklusive spørgsmålet om rumprogrammet og

videnskab som drivkraft.

Ovenstående er et uddrag af webcastet The Manhattan Projekt med Lyndon LaRouche, fra 12. marts. Hele videoen kan ses her: <https://larouchepac.com/20160312/larouchepac-manhattan-project-town-hall-lyndon-larouche-march-12-2016>

Tyske sparekasser fordømmer ECB's politik

10. marts 2016 – Tyskland: Bayerns sparekasseforbund, Sparkassenverband Bayern (SVB), advarer om, at endnu flere af dets medlemsbanker vil gå bankerot i år pga. Den europæiske Centralbanks negativrentepolitik – der kommer de private bankers umådeholdne låneoptagelse til gode, men på bekostning af sparekasserne, der lever af renterne af deres forretninger. Nettofortjenesten i Bayerns sparekasser skrumpede til 3,748 mia. euro i 2015, og hvis ECB's politik ikke ændres, vil man tabe yderligere 25 % af nettofortjenesten, sagde vicepræsidenten for sparekasserne Roland Schmautz i går i München. Sparekasser er blevet tvunget til at afskedige 3,3 % af personalet for at skære udgifterne ned.

Man spørger sig selv, sagde en anden repræsentant for SVB, Ulrich Netzer, om det virkelige motiv bag alle ECB's forholdsregler faktisk er at tvinge sparekasserne generelt til at lukke: »Hvis man afskærer mølleåen til møllerne, kan man ikke argumentere med (som ECB gør), at møllernes forretningsmodel ikke fungerede.«

ECB's lavrentepolitik har, sagde Walter Strohmaier, adm. dir.

for Sparkasse Niederbayern-Mitte sparekassen, skabt »en bagvendt verden«, der – som ECB's beslutning i dag viser – bliver endnu mere bagvendt, med pengepumperne, der åbnes endnu mere for de private banker, og med rentesatserne for nye lån, der reduceres til nul. ECB truer pensioner, fordi den underminerer opsparinger, promoverer spekulative bobler og er blevet en decideret byrde for sparekasserne, anklagede Strohmaier.

Blandt partier i Bayerns Landtag, delstatsparlamentet, er det kun de Frie Vælgeres gruppe, der støtter sparekasserne imod EU og ECB; de andre partier har lukket øjnene for problemer.

Den Europæiske Centralbank skruer op for pengehanen. Eksproprier spekulanterne, ikke bankkunderne! Af Helga Zepp-LaRouche

Vi står på randen af det totale sammenbrud, og det er absolut utilgiveligt, at regeringerne giver mulighed for, at dette system, der er baseret på bedrageriske intriger og fusk, kan opretholdes så meget som en dag længere. Storspekulanternes kasinoøkonomi må øjeblikkeligt lukkes ned gennem en streng Glass/Steagall-bankopdeling! Der findes en løsning, men den kræver, at man på dramatisk vis går bort fra den nuværende, neoliberale model og genindfører realøkonomi og økonomisk genopbygning.

Hele menneskeheden behøver Den Nye Silkevej nu! LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast 11. marts 2016

Engelsk udskrift: Matthew Ogden kommenterer Helga Zepp-LaRouches besøg og tale i Indien om behovet for en Marshallplan/Silkevej i Sydvestasien; Jeffrey Steinberg giver os Lyndon LaRouches meget skarpe kommentar om EU's korrupte aftale med Tyrkiets Erdogan om mod betaling at tage syriske flygtninge tilbage, og Jason Ross fra LPAC Videnskabsteam taler om Gottfried Leibniz og nødvendigheden af kreativ nytænkning, som Kina i dag legemliggør.

WE NEED THE NEW SILK ROAD NOW FOR ALL OF MANKIND! –
International Webcast for March 11, 2016

MATTHEW OGDEN: Good afternoon. It's March 11, 2016. My name is Matthew Ogden, and you're joining us for our weekly Friday night broadcast from LaRouche PAC.com. I am joined in the studio today by Jason Ross from the LaRouche PAC Science Team and Mr. Jeff Steinberg from {Executive Intelligence Review}, and the three of us had the opportunity to have an extensive discussion with both Mr. LaRouche and also Helga Zepp-LaRouche earlier today.

Now, as you know, Helga Zepp-LaRouche has just recently returned from an extraordinary trip that she took to India. This is the first time that either one of the LaRouches has been to India since I think at least 2003; so this was a very important trip, and during that visit to India, Helga was a featured speaker on one of the keynote panels at a discussion in New Delhi called the Raisina Dialogue Forum. This was a major conference which included international representation, former prime ministers, former heads of state, finance ministers, elected parliamentarians, and so forth. Now during that speech, Helga LaRouche focused her remarks on the necessity for a new win-win, Marshall Plan development project for the Middle East and North Africa. She remarked that, in the wake of Xi Jinping's visit to Iran, to Saudi Arabia, and to Egypt where he brought the development vision of the Chinese New Silk Road, that now was the time to adopt what she's been calling for, for years: which is, a New Marshall Plan to develop that region of the world and to create a new era of peace and prosperity for a region of the world that has suffered so much under perpetual war, and a total breakdown of society. Now this is very relevant, because obviously, as a representative of the Schiller Institute from Germany, Helga LaRouche was speaking directly from the standpoint of the perspective of a European, who is witnessing the unprecedented refugee crisis of millions and millions of refugees fleeing the Middle East and North Africa, and flooding into Europe. Our institutional question for this week actually focusses directly on that topic, and what I'm going to do is read the institutional question, and then give Jeff Steinberg and

opportunity to go through, both specifically and more in general,

what both Mr. and Mrs. LaRouche's remarks were concerning this question, and some broader questions as well.

So the question is as follows:

"Mr. LaRouche, German Chancellor Angela Merkel has blamed

European nations for

unilaterally shutting the Balkan route for migrants. She said that this has put Greece in a very difficult situation, and such

decisions should be taken by the whole of the EU. Austria, Slovenia, Croatia, and non-EU member states – Serbia and Macedonia – have all acted to stem the migrant flow. The European Union and Turkey – from which migrants reach Greece – have set out a plan to ease the crisis from their perspective. Under the proposals that have been hammered out at a summit that

occurred in Brussels on Monday, but still to be finalized, all migrants arriving in Greece from Turkey, would be sent back. For

each Syrian returned, a Syrian in Turkey would be resettled in the EU. European Council President Donald Tusk has said that the

plan would spell the end of 'irregular migration to Europe.' What

is your view on the EU's new migrant policy?"

So, Jeff.

JEFFREY STEINBERG: To put it very mildly, Mr. LaRouche was extremely blunt. You've got to start from the standpoint that this is a rotten deal; it's not going to work. And furthermore,

that nobody has any business making any kind of backroom deal with President Erdogan of Turkey. Here's somebody who has been a

principal sponsor of the jihadist terrorism, including the Islamic State and the Nusra Front; who has robbed his country blind; he's one of the most notorious thieves on the planet. He's killed his own people. He shut down the entire opposition newspaper, and, quite frankly, he's carried out a 6 billion euro extortion operation against the European Union. So the problem, in fact the disease that we're dealing with, is the tendency that's rampant in the entire trans-Atlantic world, to make these kinds of rotten deals with people who have no business being allowed to remain in power. You have an entire trans-Atlantic system that was really, in effect, characterized this week by two developments. Number One: this rotten deal with Erdogan, which should never be allowed to happen. And number two, by the announcement by the European Central Bank head, Mario Draghi, that the ECB was going to replicate the insane policies that were carried out in the United States under the Quantitative Easing, bail-out, and Dodd-Frank bill, all of which are universally known to have been complete and total failures. So, Draghi announced zero interest rates, and announced that the QE policy of the ECB would be extended up to \$80 billion euro a month, and furthermore, that the ECB would begin purchasing absolutely worthless private sector bonds to keep what one columnist called the "zombie banks" in business. Now, there's been an absolute revolt in Germany, in particular, against this Draghi policy, because the net effect is

that, with zero interest rates, people are going to be pulling their money out of the actual savings banks and regional commercial banks, through which all of the lending into the real economy takes place. And as the result of that, you're going to see rampant bankruptcies on top of the already advanced complete breakdown of the European real economy. All of the European too-big-to-fail banks are already hopelessly bankrupt. So you've got these two examples of absolute policy insanity, of attempting to operate and make compromises and "reforms," within a system that is already dead. As Mr. LaRouche said, you don't make deals with dead people; there's nothing in it for you. There's no future in it. Yet that's exactly what we're seeing as the dominant phenomenon throughout the trans-Atlantic region. Now the fact of the matter is that there are viable solutions. In the case of the United States, you could just simply say, the Wall Street debt is unpayable, and we're going to just simply cancel it, and we're going to go back to the traditional American, Hamiltonian credit system, and we're going to just simply let Wall Street sink, period. It's already bankrupt. The people involved in it are absolutely correct – they should have been frog-marched off to jail a long time ago. So, by and large, when you talk to people in the political system at a relatively high level, you're dealing with a system that is absolutely paralyzed with fear, and overwhelmed by corruption. Because you press the issue, and you'll get widespread admission that the system is doomed, we're headed for

another blow-out far worse than 2008; it could happen any moment now. It could happen Monday morning when you wake up. And furthermore, you could cancel this rotten debt, wipe out those cancerous aspects of the whole system, and you could go ahead to rebuild, but based on a completely different set of premises. Same thing with the arrangement with Turkey. There's no grounds whatsoever for paying 6 billion euros in extortion, knowing that a character like Erdogan is going to come back again and again and demand more, and will continue to threaten to unleash massive waves of migration, while at the same time Turkey is trying to sabotage the efforts of Lavrov and Kerry to bring an end to this five-year monstrosity of a war that's been going on inside Syria.

So, if you operate within a dead system, you are doomed to go down with it. Now there are things that are working in the world today. Putin is functioning. Putin is carrying out very effective flanking operations in Syria. China is functioning, and is in fact functioning at a much higher level from the standpoint of real economic growth. And China is willing to invest in real physical economic growth all across Eurasia, down into Africa, into Latin America. And furthermore, China is leading a global science driver policy. The plans to actually land an orbiter on the dark side of the Moon have been discussed frequently in recent weeks on this broadcast. China is now the leading R&D nation on the planet, and they embody the principle of human creativity. They're not trying to draw deductive, pragmatic, practical conclusions from policies that have failed. You can

never derive success by trying to scrutinize and analyze systematic failure. You need human creativity, and you see that in China.

Increasingly, there are nations that are grouping around these opportunities that are posed for real development, centered

around China. Russia has taken certain measures to assure that Russia survives, and that Russia has the military and material resources to be able to conduct the kind of flanking operations

that may very well save Syria and the Middle East, and major parts of Africa, from the genocidal destruction that will occur

if the existing trans-Atlantic forces, led by the British Empire

and stooges that they've got at their disposal like President Obama, with his Dodd-Frank madness; like Mario Draghi; like the

corrupt Erdogan.

So, anytime that there's an offer to make a rotten deal with a rotten SOB like Erdogan, the obvious answer should be, run in

the other direction. Don't do it. And so, in response to the question that's been posed, this is a rotten deal that is doomed

to failure, but it's typical of a much larger problem, which is

the tendency to be stuck thinking inside the deductive box when

the only avenue for survival for mankind is to think creatively,

and align with those people who've demonstrated that they've got

a viable commitment to the future.

You find that in China. You find that in many of the actions taken by Putin in Russia, and it's pretty scarce everywhere

else.

And it's certainly virtually nonexistent in the entire trans-Atlantic region.

OGDEN: Thank you very much, Jeff. I also neglected to mention in my remarks in the beginning that, coinciding with Helga's trip to India and these very important developments with Xi Jinping's visit to the Middle East. The Arabic version of the EIR Special Report, "The New Silk Road Becomes the New Land-Bridge," which was available in English and also has been translated into Chinese; has now been translated into Arabic. And I think Helga LaRouche's foreword or preface to that will put it very appropriately; that "either this is an extraordinary coincidence or an act of divine intervention" that this would be available at a time like this, when this is precisely what you need. This sort of vision for a new Marshall Plan, the World Land-Bridge, to bring development to this part of the world which is in such dire need of it. Now, as Jeff summarized quite succinctly, what Mr. LaRouche's focus in our discussion was, is that we are on the edge of a total implosion of the trans-Atlantic system. That you have a community of nations which is, in its present form, dead, because of its own behavior; it has brought this upon itself. On the other hand, you have nations such as China and others, who are engaged in a process of real physical economic progress. And this was a willful choice that was made by China to invest in exactly the types of things that would create a future

potential
of growth, scientific development and otherwise. So, Mr. LaRouche's question was, why would you associate yourself with a
dead system, when the alternative is immediately at hand?
So, Mr. LaRouche had a much more developed idea, however, of what it is that brings success to a nation and to the human race
in general. And he was very specific to say that real creativity
is never a replication of the past; real creativity depends on new ideas that are new in a very real sense. That creativity is
always {ad novo}, he said; and it's not achieved through the reform of a bad system. But it is only achieved through the introduction of an entirely new principle which is truly new. He
said, Einstein is a good example of this; the personality of Brunelleschi is an ideal example of this. But the goal is never
to deduce what the solution to a crisis must be from some sort of
precedent; but rather, to ask the question, "What is it that we
actually wish to accomplish for the future of mankind?" And, with
that question in mind, therefore, what must be done? What must be
done to achieve that future? And we tend to fail to ask that question, and we get too consumed by the details of the present;
when we should be thinking from a total global standpoint about
what we wish to achieve in the future.
Now, I think at a time like now, where it's very clear that the nations of Europe and the United States are imploding, socially, economically, politically; what brought us to this

point? But also, more significantly, what must be done to save civilization now? And we discussed, I think very appropriately, that when a nation loses its {raison d'être}, when a nation loses its mission, it tends to implode and fall in upon itself. And we can learn a lot from the mission that China has, and the optimistic vision of the future which is shared by all of its citizens. So, with that said, I would like to invite Jason to come to the podium. As you know, Jason Ross has been conducting a many-part series of presentations, classes on the LaRouche PAC website on the unique genius of Gottfried Wilhelm Leibniz; this is a series which will continue. But I would like to invite him to the podium now.

JASON ROSS: Well, this year, 2016, is the 300th anniversary of Leibniz's death in 1716. Leibniz lived from 1646 to 1716. And a number of the disputes that he was in, the discoveries that he made, are very freshly relevant for us today. Both historically from the standpoint of understanding where we came from, and because there are disputes that continue to the present. Disputes over the nature of the purpose of the nation, disputes over the nature of the Universe, disputes over the nature of mankind. To discuss one of those, I'd like to frame it by contrasting the views of Gottfried Leibniz and Isaac Newton. Many people are probably familiar, certainly if you've been watching this website, with the concept of the dispute over the calculus.

That

Leibniz plagiarized the calculus from Newton, as Newton and his

friends said; no. Did Newton steal the calculus from Leibniz, who

invented it first? Let's leave that aside; that's really not at

issue for what I want to talk about today. Let's consider the dispute that was represented between the British outlook of Newton and the outlook of Leibniz in terms of the purpose for humanity, as seen in their views of creation and of the Universe

as a whole. In the very last years of Leibniz's life, he was engaged in a dispute via letters with a follower of Isaac Newton,

Samuel Clarke. And in this discussion, one of the primary topics

that came up was the basis of considering God to be great. On this, the two differed in a very fundamental way. Newton, via Clarke, said that God's greatness came from his power; Leibniz,

while not disputing that, said that God's wisdom is also one of

His perfections, and that in leaving this out, you have a total

misunderstanding about God.

Now, I'm not going to make a theological point about this today. I want to look at this in terms of the existence of the nation-state. While Newton said that because God can do anything,

that shows how wonderful He is; and while this same outlook – a

religious outlook – was applied to man and society by John Locke

and Thomas Hobbes, who said that a powerful ruler of society really exists for himself, and that people form a society through

a compact to not infringe upon each other, not with the idea to have a mission together, but simply to get along as a way of putting under control the impulses of people to steal from each other and this sort of thing. So, on the one side, you have the notion that the state exists, the ruler exists and is justified in existing to maintain power; that that is the basis of legitimacy of a ruler – holding power. It's a somewhat circular reason.

On the other side, you have Leibniz, who – in keeping with his view of God being worth reverencing, respecting, loving because of His wisdom; and having chosen in making the Universe, to make it the best of all possible universes that could be created. Leibniz applies that idea as well to society; saying that the justification, the legitimacy for a ruler for a nation, lies in how it is creating a happy society. And how it is imbuing its people with wisdom, and developing science and economy to create a more productive and a happier future. Happiness is an important thing.

So, if you consider that today, and you look at – Matt had brought up where is the {raison d'être}; what is the justification for the United States, for example, right now? What is our {raison d'être} right now under Obama? We don't have one.

Obama's destruction of the space program, which as a policy better encapsulates an attack on the future than anything you can imagine, has left us without a future in the stars; contrasted with other nations, being led by China, with a serious,

comprehensive, really breath-taking mission of advancements that they have been making towards reaching out into the heavens, and the potential of developing new scientific breakthroughs in that way.

So, as Jeff and Matt said, LaRouche, in the discussion that we had with him today, was stressing that, in creating the future, it is made {de novo}; it isn't something we deduce from the past, although we can certainly learn from the past. The essential characteristic is making something where nothing of that sort existed before. He had singled out Brunelleschi and Einstein in this regard. Einstein, who made breakthroughs scientifically that did not follow from, or result from, the thoughts of his day; but rather, contradicted and overthrew them.

This is an example of the kind of thinking that's necessary. In the United States in our most recent history, the time under the Apollo program, as launched in its strength by Kennedy to go to the Moon and back; this was in recent times, probably the most singly powerful example of a potential to reach that. That program didn't result in Einstein's per se; it didn't have that kind of effect. Amazing technological developments were made. The potentials that the space program has as a whole to make new scientific breakthroughs, however, is absolutely tremendous. So, consider China. China, which has brought hundreds of millions of people out of poverty in just the past few decades.

China, which currently lends out more internationally in investments in nations than the whole World Bank does. China,

which has played a major role along with Russia in setting up the BRICS; the Shanghai Cooperation Organization for Peace and Stability; the Asian Infrastructure Investment Bank, to address the \$5 trillion or more needs for infrastructure within that region of the world; offering loans that are without the conditionalities that are the hallmark of the World Bank. This ability to put into very specific practice a concept of “win-win” cooperation, as it was put by President Xi; these specific ways of cooperating with neighbors, with other nations for development projects. As for example, the railroad operating in Ethiopia at present, allowing the transport of food to the interior of the nation in a timely fashion; preventing the intensity of starvation that would otherwise be likely given the agricultural disasters they’ve faced recently.

Take a look at space and science. China’s East Tokamak, a super-conducting tokamak, recently had a 50 million-degree plasma held for 100 seconds; a breakthrough for them on their way towards developing fusion. Their space program – that was the first soft landing on the Moon in decades – the Chang’e 3 with the Yutu rover. Planning to come out next year, Chang’e 5, a sample return mission to the Moon; again, the first time in decades, and they’ll be only the third nation to have done this.

And then in a few years, a space first – not only for them, but for the world – the Chang’e 4 mission, to land on the far side of the Moon. The first time ever; this is something new that mankind has never done before. It opens up new windows scientifically in terms of the potential the far side of the

Moon

offers for different types of telescopes – such as radio telescopes. They'll be able to show us things that no other – it's the most convenient place to be able to do these things.

It

simply is impossible from here on Earth, or in orbit; you need a

body to place these things on.

So, I think when we think about what's the purpose of a nation, it can't be a short-term survival; it certainly can't be

dominance per se, or maintaining a place in the world. For example, the United States; there's an unfortunate form of thought that the United States should be first in everything.

Well, how did the United States become such a powerful nation? The policies that made that possible, the outlook that made that

possible, the sense coming from the American Revolution that there's a mission for the nation that is beyond having sovereignty itself, per se; but lies in a mission for development

and for the pursuit of happiness – as it's put – that's the concept that has to guide us today. Now, if we were to adopt this

in the United States, which we must, as we force the adoption of

this policy in our own nation, we have the potential for the US

to play a very important role among other nations internationally

in reaching these objectives. And there's really no reason for conflict among nations; it's simply not necessary at this point.

There might be some specific examples, but on the whole, by throwing out the British-led creation of conflicts, and putting

the US on a path towards cooperation, participation, and

leadership on these sorts of ventures, we can regain in terms of history, the right to exist, or reason for existing; a mission for the nation.

So, if we're going to turn around our domestic conditions, as we see frighteningly in the dramatic rise in deaths by drug overdoses or suicides in other forms that are increasing dramatically; if we're going to do this, we have to have a mission.

We have to have a vision for the kind of future that we're going

to make that doesn't exist a present. The opportunities for this

exist; there are plenty of the particular policies that are needed. These things are known. What is necessary is a demand and

a change in direction in the United States without Obama, to adopt this orientation as our own. And if we do that, we can look

to the future with the knowledge that there is a reason for the

existence of the nation; and there's a purpose to be fulfilled,

and that we're taking up that purpose in our future which lies beyond the Earth and out in the stars.

OGDEN: Thank you very much, Jason. And I think we can use that as a promotional to encourage you to tune in to all of his

classes, which are available and will continue to be available on

larouchepac.com. And I'd like to thank Jeff for joining us here

as well, today. So, that's what we have to present to you here today; short and sweet. And we thank you for tuning in; and we encourage you to please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Flygtninge-aftale mellem EU og Tyrkiets Erdogan er korrupt!

Der er intet grundlag overhovedet for at betale 6 mia. euro i afpresserpeng, når man ved, at en karakter som Erdogan vil komme tilbage ... og vil fortsætte med at true med at udløse massive flygtningestrømme samtidig med, at Tyrkiet forsøger at sabotere Lavrovs og Kerrys indsats for at bringe en afslutning på denne fem år lange monstrøsitet af en krig, der har raset i Syrien.

Download (PDF, Unknown)

**Den europæiske Centralbank
annoncerer
vanvittig ny 'kvantitativ
lempelse':
Lyndon LaRouche siger, dette
holder ikke:**

Annulter tyveriet!

10. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Den europæiske Centralbank annoncerede i dag panikagtige forholdsregler for en enorm inflation af aktiver. ECB sænkede sine allerede negative rentesatser for bankpenge, der er indsat i ECB, fra -0,3 % til -0,4 %. Hvad der er endnu mere ekstremt, så annoncerede ECB en ny serie af fireårige lån til banker («TLTRO II»), hvor rentesatserne kunne falde så lavt som til satserne på indskudsfaciliteten, nu -0,4 %. Med andre ord, så vil ECB betale banker for at tage dets lån – de vil tilbagebetale mindre, end de lånte!

»Det er en hurtig afslutning på en hel historie«, var Lyndon LaRouches respons i dag. »Dette er slutningen! Dette vil ikke holde – det giver ingen mening. Obama og præsidentskabet osv. burde sige, dette er slutningen! Der er det med os, at vi siger, dette er slutningen! Vi kan ikke gøre dette! Og Wall Street kommer til at betale for det. Wall Street kommer til at betale, for de ejer pengene! Og de kommer til at betale, hvad de skylder, for deres voldtægt af finanssystemet er regulært tyveri. Annuller dette tyveri! Det eneste, vi behøver at gøre, er at anvende Franklin Roosevelts politik fra 1930'erne, og det vil række. Der findes ingen anden kompetent måde at respondere til dette på.

Disse karle vil stjæle; de vil stjæle luksuriøst. Det her går tilbage til en historie: Dodd-Frank!«

ECB annoncerede også, at dets kvantitative lempelsesprogram med opkøb af obligationslån vil blive sat op til 80 mia. euro om måneden og udvidet til også at omfatte obligationslån fra selskaber, der ikke er banker, sammen med bankobligationer og statsobligationer.

»Offentliggør det, cirkuler det, og sig, at dette er et svindleri af alle ting – Gud over alle ting.«

Georg Fahrenschon, chef for den tyske Sparekasseassociation, der er kraftigt imod disse sindssyge erklæringer, sagde, at, før eller senere vil negative rentesatser sprede sig til et punkt, hvor bankerne forlanger penge for at beholde kundernes indskud.

»Det gør de ikke«, sagde LaRouche, »bankerne vil forsvinde!«

Det er vores job at blive ved med at kæmpe og opbygge ting, som vi kan opbygge

10. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Under en diskussion den 9. marts med LaRouchePAC's Komite for Politisk Strategi karakteriserede Lyndon LaRouche kampagnen for at bryde BRIKS-gruppen op som følger:

»Det er britisk. Se på omstændighederne. Der er visse kendsgerninger her, der er meget klare. For det første står briterne bag alt dette, og briterne triumferer over den fordærvelse, de har været i stand til at indføre i USA og i den amerikanske befolkning. Det er et faktum. Når man lige har fordøjet dette, så må man se på, hvad det er for problemer, der findes i Europa, og så bliver man virkelig lidt skræmt, for man ser hele områder af Europa, der disintegrerer for øjnene af os, og især dem, der er på den forkerte kurs.

Det, Putin gør, er virkelig godt; det er meget effektivt – det er rigtig godt. Og det er succesfuldt, og det hænger sammen med Kina og andre former for operationer omkring dette, der bygger det op. Så det er en god situation for os mht. tingenes udsigt. Der er ikke noget problem her. Der er bekymring, men ikke noget virkeligt problem.

Vores problem ligger hovedsageligt i USA. Det er den kendsgerning, at USA's befolkning er blevet gjort sindssyge, voldsomt, af Bush-familien, og nu af Obama. Det har været en degeneration. Disse ting er så åbenlyse, at det må siges højt, fordi det er så åbenlyst. Kongressen er i et forfærdeligt rod.

Hvis man indser disse ting, og man laver en liste med en sammenligning af det ene mod det andet, finder man ud af, at tingene ikke står så dårligt til i det ene kvarter, men at de er forfærdelige mht. USA og den amerikanske befolkning. USA er i en tilstand af desperation. Desperation, fordi de accepterer spekulativ investeringsbankvirksomhed, men de accepterer ikke Glass-Steagall, der automatisk ville hjælpe udviklingen. Sådan står det til. Vi har i virkeligheden ikke noget andet problem end dette. Vi har Wall Street, som er rådden, FBI er råddent, og en masse mennesker er ikke andet end de rene svindlere. Og vores befolkning er på både kunstig vis, men også aktivt, blevet demoraliseret. Demoraliseringen af den amerikanske befolkning er en meget farlig ting.

I Sydamerika ser man også, at udsigterne er ved at blive forfærdelige. Det behøver de ikke at være, men det er de. Så vi må virkelig samle vore tanker og ikke udbrede sygdomme, der ikke er virkelige.

LaRouchePAC-leder Kesha Rogers er ved at komme tilbage, og det er vigtigt. Hendes rolle med udgangspunkt i Texas, og i baggrunden dernede, er meget styrkende mht. hele situationen.

Wall Street og Washington ved, at Dodd/Frank-loven har været en total fiasko. De ved det! De er rædselsslagne. Folk har

tendens til at være bange; en meget stærk frygt. Men det bliver bare til hysteri. Det politiske system er råddent: der var nogle styrkeområder, men det meste af det er råddent. Demoralisering er nøglespørgsmålet; situationen er forfærdelig, men der er noget, der er værre: demoralisering. Og demoralisering kan selvfølgelig ikke bekæmpes, med mindre der er reel styrke bag; man kan ikke bare bluffe det.

Dette er en ekstremt dødbringende situation. Spørgsmålet er, om hele USA's økonomi vil kollapse, før balladen virkelig begynder. Kina befinder sig i en god situation; Putin er i en god situation, relativt set, og der finder en opbygning sted i visse dele af planeten.

Vi har endnu ikke fået kontrol over tingene. Vi har udsigter, men ingen kontrol. Og denne kontrol må vi selv levere.«

Rachel Brinkley (fra LaRouchePAC Policy Committee, -red.) fra Boston sagde, at befolkningen er rasende over, at økonomien er i færd med at kollapse, og at ingen gør noget ved det.

LaRouche svarede:

»De tror ikke på, at de kan gøre noget ved det; det er derfor. De tror på, at det er noget, der overgår dem; ikke noget, som de gør.

Jeg håber på, at vi kan bryde igennem med noget her, for der er gennembrud i ting, der er internationale faktorer. Men jeg har ingen præcise beviser, så jeg er lidt forsigtig. Jeg mener, at der er muligheder; helt bestemt i Kina og Rusland og så fremdeles, er der gode tegn. Men en stor del af det transatlantiske område og relaterede tilfælde er en stor katastrofe. Det vil formentlig vedblive at være en katastrofe, endda forværende. Så vi står ved et punkt lige nu, hvor vi ikke har nogen præcis konklusion om noget som helst; vi har en masse tilkendegivelser.

Det kommer til at handle om globale faktorer; jeg tror ikke,

der er mange chancer i lokale områder; jeg tror, at globale faktorer er de eneste, der virkelig er signifikante. For se på økonomien, se på moralen osv., som vi ser generelt. Der er intet at hente her. Der er visse udviklinger, der omfatter nogle af problemområderne og giver folk en vis fornemmelse af et optimistisk syn. For situationen er ikke så dårlig, som mange mennesker tror, hvis den blev håndteret korrekt. Eller den er værre – hvilket er mærkeligt. Man har noget, som folk tror, vil være godt for dem, når det er ubrugeligt. Men de får også undertiden et frisk pust af at se frem til noget.

Det er vores job at blive ved med at kæmpe og opbygge ting, som vi kan opbygge. Vi ser ingen mirakler lige nu, undtagen når vi en gang imellem får en smule fordel – og det må man arbejde videre med. Og der kommer nogle lyspunkter her og der.»

Titelfoto: Lyndon LaRouche fortsætter med at arbejde for Det britiske Imperiums afslutning og for udløsningen af menneskehedens kreativitet.

.

SPØRGSMÅL OG SVAR

med formand Tom Gillesberg

den 10. marts 2016:

Rusland og Ukraine; Hillary Clinton; Nykredit; finansspekulation; EU-Tyrkiet; Schiller Partiet

Med formand Tom Gillesberg

Kinas udenrigsminister Wang Yi: Mulighederne i den økonomiske Bælt-og-Vej-politik 'tilhører hele verden'

7. marts 2016 – Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde i dag til den Nationale Partikongres, at der havde været signifikante fremskridt, siden Bælt-og-Vej-politikken var blevet indledt i 2014.

»I dag har flere end 70 nationer udtrykt deres interesse i Bæltet-og-Vejen, og flere end 30 lande har indgået aftale om at bygge det«, sagde han. »Og de første projekter i Silkevejsfonden er blevet lanceret.« Han påpegede dernæst de forskellige projekter om jernbanekorridorer, der er blevet igangsat: Kina-Mongoliet-Rusland, Pakistan-korridoren, Budapest-Beograd-højhastighedsjernbanen, Jakarta-Bandung-højhastighedsjernbanen og jernbaneforbindelserne til Laos og

til Thailand.

Han sagde også, at aftaler om samarbejde om industrielle kapaciteter var blevet indgået af 20 lande.

»Bæltet-og-Vejen var et projekt, som Kina lancerede, men mulighederne tilhører hele verden«, sagde Wang. »Dette projekt er en genklang af de asiatiske og europæiske landes generelle trend for samarbejde og udvikling. Det viser, at Kina hastigt er ved at gå fra blot at være en deltager i det internationale system, og til at levere statsfinansierede, offentlige goder. Med vores konstruktion af Bæltet-og-Vejen følger vi princippet om udbredt rådslagning, fælles bidrag og fælles gavn. Det er et åbent initiativ, ikke en Monroe-doktrin eller en form for ekspansionisme. Det, som Bælt-og-Vej-initiativet udfolder for verdens øjne, vil blive et nyt, historisk maleri af fælles udvikling og fremgang på hele det eurasiske kontinent.«

Foto: En stolt linje: Kinas højhastigheds-jernbanenet er det længste i noget land i verden.

NYHEDSORIENTERING

FEBRUAR-MARTS 2016:

Forlæng Den Nye Silkevej ind i

Mellemøsten og Afrika

Tom Gillesberg til Folketingets Udenrigsudvalg den 1. marts: Vi står netop nu med en enestående mulighed for at sikre, at den langvarige mareridtsagtige proces med krig og ødelæggelse, der har præget Mellemøsten i årtier, og som har spredt sig til Europa og resten af verden i form af terror fra Islamisk Stat og en flygtningebølge, der er ved at løbe Europa over ende, kan bringes til ophør og erstattes af et nyt paradigme for fred gennem fælles økonomisk udvikling.

Download (PDF, Unknown)

Nancy Reagans død betegner 'Afslutningen af en bestemt æra'

7. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Det transatlantiske systems kollaps er en dødbringende situation – fra det fysiske, økonomiske sammenbrud, til den finansielle nedsmeltningens kaos, til faren for krig og den rædselsvækkende virkning af det rådne opbud af kandidater til det amerikanske valg og dets forløb. Det, der kræves under disse irrationelle omstændigheder, er en rationel respons. Der findes løsninger. Netop en sådan rationel respons er i gang i form af det fremstød, der kommer fra Ruslands og Kinas ledere, for samarbejde om rummet, videnskab, økonomisk udvikling i Eurasien og hele verden, og om fred. I sidste uge blev det under nationale møder i Beijing fastslået, at rumforskning nu vil blive en integreret del af Kinas økonomiske

innovationsprogram. I USA leder LaRouchePAC's Kesha Rogers det politiske fremstød for at genrejse netop samme anskuelse, der oprindeligt var et varemærke for det Amerikanske System, og som NASA legemliggjorde.

I dag satte Lyndon LaRouche spørgsmålet om lederskab ind i et umiddelbart, historisk perspektiv med reference til Nancy Reagans død i søndags. Han sagde, at, hvis man tager perioden fra Ronald Reagans valg til præsidentskabet i 1980, i frem til Nancys død, så er det et tegn på, at »en ganske bestemt æra netop er afsluttet«. Reagan legemliggjorde en kvalitetsstandard for lederskab. Han var en meget dygtig person. LaRouche talte om sin forbindelse med ham, og nu om mindet om hans hustru.

I den ny æra, der nu er i gang, handler krisen ikke kun om fraværet af lederskabskvalitet, men om den udbredte fjendtlighed over for en sådan kvalitet. Folk i det transatlantiske område – Vesten – bliver mere og mere vanvittige. Men vi kan ikke desto mindre, hvis vi intervenserer med rationalitet for at levere lederskabet, komme til undsætning og have held med vores forehavende.

Fjendens deployering er intens, med fremstød imod BRIKS og mod krig. Ingen anden end selveste den britiske kronens tjener Ambrose Evans Pritchard er på scenen i Sao Paulo, hvor han udgiver en artikel fra 7. marts om, at »BRIKS-fantasien« nu er forbi, og at »BRIKS-konceptet er blevet meningsløst ...« Han hævder, at »Brasilien er den første af BRIKS-kvintetten, der bryder sammen på så mange fronter på samme tid«, og at Sydafrika, Rusland og Kina alle er plaget af problemer. Han hævder, at kun Indien stadig har »vind i sejlene« – hvilket i realiteten refererer til beskidte, angloamerikanske tricks for at forsøge at få Indien til at blive 'den sidste, stående BRIK'.

Med hensyn til den relaterede, forrykte militære oprustningsfront, så er de største militære øvelser nogen

sinde – kaldet Key Resolve – nu i gang mellem USA og Sydkorea. Med et opbud af 17.000 amerikanske styrker og 300.000 stk. sydkoreansk personel vil øvelserne vare i otte uger. Dette finder sted på et tidspunkt, hvor der er skarpe spændinger med Nordkorea, i betragtning af den kumulative virkning af årevis med geopolitik.

I **LaRouchePAC's ugentlige TV Policy Committee-udsendelse** i dag formandede Lyndon LaRouche, »Det er slutningen på det gamle system. Det må erstattes af et andet. Det kan gøres.«

Det er farligt. Bliv ikke bange.

Galskab pulserer igennem USA

8. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Præsident Obama holdt i mandags et møde i Det Hvide Hus for at fejre Dodd/Frank-lovens succesfulde forhindring af et nyt kollaps, som det i 2008. Eneste problem er, at hele det transatlantiske finanssystem er i frit fald, suget ned af værdiløs spillegæld til en 'værdi' af omtrent 2 billiarder dollar, og som Dodd-Frank intet har gjort for at forhindre – men tværtimod har fremmet. De vestlige økonomier står og vipper på randen, mens befolkningerne bliver ødelagt af den værste narkoepidemi i Vestens historie, og af selvmord, der begås af desperate, midaldrende, arbejdsløse arbejdere.

I mellemtiden gør Obama og hans kontrollers i London alt, hvad der står i deres magt, for at bringe den eneste del af verden, der fungerer – Rusland og Kina – til fald. Øverst på deres »dødsliste« står BRIKS, der repræsenterer podedkrytallen til et nyt verdensparadigme, baseret på udvikling, rumforskning og »win-win«-samarbejde nationerne imellem, som Xi Jinping beskriver det. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde i

dag: »Bæltet-og-vejen er et projekt, som Kina lancerede, men mulighederne tilhører hele verden.«

Men Wang Yi måtte også advare USA om, at USA's indsats for at »forplumre vandene« ved at anstifte konflikt i Korea og i det Sydkinesiske Hav kunne »støde Asien ud i kaos«, og at Kina i så tilfælde ikke kunne se passivt til.

I Europa fortsætter NATO-ledere med at deployere større og større militære styrker op til den russiske grænse, som forberedelse til krig.

Alligevel har Putin flankeret dette krigsfremstød ved at intervenere i Syrien og knuse Obamas støtteapparat for terroristernes netværk, og ved at danne en arbejdende militær og politisk relation med de fornuftige elementer i det amerikanske militær for at gennemføre en våbenstilstand og tilintetgøre ISIS og al-Nusra. Putin viser nu, at han kan arbejde for fred såvel som at føre krig, og får hver dag flere og flere oppositionsgrupper til at gå med i våbenstilstanden og fokusere deres beskydning på ISIS' sidste tilbageværende bastioner.

Men, uden at vende USA omkring og tage kampen op med forbryderne i Det Hvide Hus og på Wall Street, vil den fremstormende, globale krig ikke kunne forhindres. De eksisterende institutioner er døde, som det bevises af den klovneforestilling, der kaldes præsidentvalgkampen 2016. For at skabe de krævede, nye institutioner, må den dræbende kultur rives ned gennem skønhed, en tilbagevenden til klassisk kultur og kreativitet, inden for musik, såvel som inden for videnskab.

I USA udgør LaRouche-bevægelsens 'Manhattan-projekt' og genrejsningen af NASA, med base i Texas, og den »Udenjordiske forpligtelse« (Krafft Ehrlicke) de uomgængelige startpunkter for en mobilisering af befolkningen til denne store opgave.

En genrejsning af USA's økonomi med rumforskning som spydspids, og en international mission for menneskehedens fælles mål, som basis for en varig fred

Vi må genrejse fremtiden; og det begynder med kampen for at genoplive NASA. Og de gode nyheder er, at denne kamp nu er i gang; den er endnu i sit begyndelsesstadium, men det er en kamp, der kan vindes. Og USA's fremtid ligger i vægtskålene.

Download (PDF, Unknown)

DOKUMENTATION:

Download (PDF, Unknown)

Gå ud i rummet med Kina, ikke ad Helvede

til med Obama

6. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Da Barack Obama annullerede USA's planer om udforskning af rummet, begik han den største af sine forbrydelser, selv i sin egenskab af en »Vinder af Nobels Fredspris«, der udartede til en krigspræsident og massedræber. Rumprogrammet var Amerikas kultur, dets mission og fremtid, og Obamas handlinger vendte i realiteten den historiske kurs omkring og drev USA tilbage.

Tilstanden for økonomien i USA – for ikke at tale om Europa – er i en håbløs spiral for nedadgående og dræber millioner af mennesker gennem håbløshed, narko- og medikamentafhængighed og krig, som truer hele den amerikanske befolkning.

En total genoplivelse af udfordringerne i forbindelse med udforskning af rummet kan ændre alt. NASA's rumprogrammer, der nu er skåret væk og suspenderet, er Amerikas eneste potentielle center for økonomisk håb.

For at vende degenerationen af USA og dets befolkning omkring, er den totale genoplivelse af rumprogrammet, på et højere niveau, den eneste farbare vej.

LaRouche-demokraten Kesha Rogers fra Texas fører an på denne vej, med den mobilisering, hun har genlanceret sammen med veteraner fra NASA, for at bringe rumprogrammet tilbage. *EIR's* stiftende redaktør Lyndon LaRouche kalder dette for videnskabeligt arbejde af højeste rang; det er den eneste, videnskabelige aktivitet i USA, der har ægte betydning for menneskehedens fremtid.

Og Amerika vil stå foran et samfundsmæssigt kollaps, hvis vi ikke meget snart gør dette.

De eksempler, som USA må samarbejde med om enhver bestræbelse inden for rumfartsvidenskab, som der gives mulighed for, er Kina og Rusland.

Dér, hvor den amerikanske »fremskridtskultur« engang blomstrede – i udforskningen af rummet – dér er Kina nu den drivende kraft. Kinas plan for de næste fem år er centreret omkring rumforskning. Med målet om at undersøge galaksen fra Månens bagside inden for de næste to år, inkluderer Kinas nye plan for økonomisk og samfundsmæssig udvikling »en forståelse af universets oprindelse«.

Under en diskussion om det økonomiske program den 5. marts sagde chefen for Kinas største rumforskningslaboratorie: »Rumforskning er uadskilleligt fra Kinas innovationsdrevne udvikling. Hvis Kina ønsker at være en stærk, global nation, bør det ikke kun varetage sine umiddelbare interesser, men også bidrage til menneskeheden. Kun dette kan vinde Kina verdens respekt.«

USA har mistet verdens respekt under Bush, og især under Barack Obama. Obama må fjernes fra embedet, omgående, og hans onde »værk« må omstødes. Og mere presserende end alt andet må hans mord på Amerikas rumforskningsprogram vendes omkring i en total genoplivelse af rumforskning – »for en forståelse af universets oprindelse«.

**Kun himlen sætter grænse for
Kinas Nationale Strategi i ny**

femårsplan

6. marts 2016 – Sådan karakteriserer *Xinhua* udkastet til den 13. Femårsplan, der er blevet forelagt Den Nationale Folkekongres til gennemgang. For første gang, bemærker videnskabsmænd, anerkender planen for Kinas økonomiske vækst innovation som videnskabeligt fundament. Og Kina har til hensigt at være på den fremskudte grænse.

»I tusinder af år har tænkere kæmpet for at forstå universets oprindelse. Nu er dette spørgsmål blevet inkluderet, ligesom mere jordiske emner såsom landbrug, i Kinas nye plan for økonomisk og samfundsmæssig udvikling«, opsummerer artiklen.

Artiklen citerer den kinesiske forfatter Han Song: » ... ligesom oldtidens filosoffer Lao Tzu og Chuang Tzu for mere end 2.000 år siden, så tænker moderne tænkere over det store spørgsmål om eksistens. Fundamentale spørgsmål som dette har magt til at øve indflydelse på løsninger på nogle af de mest fremtrædende problemer, som samfundet og verden som helhed står overfor.«

Zhang Xinmin fra Institutet for Højenergifysik, og som også er involveret i forskning i gravitationsbølger i Ali-programmet i Tibet, sagde, at uden forskning kan innovation i stor skala ikke opnås. På lignende måde udtalte Wu Ji, direktør for Kinas Rumforskningscenter, og som i løbet af den seneste uge har skitseret Kinas planer for videnskabelig rumforskning: »Hvis man ønsker at innovere, må man have viden om videnskaberne. Rumforskning er uadskillelig fra Kinas innovationsdrevne udvikling«, der, som det rapporteres, er fokus for den næste femårsplan.

Ifølge Wu er en 15-årig strategi for rumforskning blevet udarbejdet af Centret, og som vil takle spørgsmål såsom universets dannelse og udvikling; udenjordisk intelligens; planeter uden for solsystemet samt andre spørgsmål. »Hvis Kina ønsker at blive en stærk, global nation«, formandede Wu, »bør

det ikke kun varetage sine umiddelbare interesser, men også bidrage til menneskeheden. Kun dette kan vinde Kina verdens respekt.«

Gå ud i rummet med Kina, ikke ad Helvede til med Obama

6. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Da Barack Obama annullerede USA's planer om udforskning af rummet, begik han den største af sine forbrydelser, selv i sin egenskab af en »Vinder af Nobels Fredspris«, der udartede til en krigspræsident og massedræber. Rumprogrammet var Amerikas kultur, dets mission og fremtid, og Obamas handlinger vendte i realiteten den historiske kurs omkring og drev USA tilbage.

Tilstanden for økonomien i USA – for ikke at tale om Europa – er i en håbløs spiral for nedadgående og dræber millioner af mennesker gennem håbløshed, narko- og medikamentafhængighed og krig, som truer hele den amerikanske befolkning.

En total genoplivelse af udfordringerne i forbindelse med udforskning af rummet kan ændre alt. NASA's rumprogrammer, der nu er skåret væk og suspenderet, er Amerikas eneste potentielle center for økonomisk håb.

For at vende degenerationen af USA og dets befolkning omkring, er den totale genoplivelse af rumprogrammet, på et højere niveau, den eneste farbare vej.

LaRouche-demokraten Kesha Rogers fra Texas fører an på denne vej, med den mobilisering, hun har genlanceret sammen med veteraner fra NASA, for at bringe rumprogrammet tilbage. *EIR's* stiftende redaktør Lyndon LaRouche kalder dette for

videnskabeligt arbejde af højeste rang; det er den eneste, videnskabelige aktivitet i USA, der har ægte betydning for menneskehedens fremtid.

Og Amerika vil stå foran et samfundsmæssigt kollaps, hvis vi ikke meget snart gør dette.

De eksempler, som USA må samarbejde med om enhver bestræbelse inden for rumfartsvidenskab, som der gives mulighed for, er Kina og Rusland.

Dér, hvor den amerikanske »fremskridtskultur« engang blomstrede – i udforskningen af rummet – dér er Kina nu den drivende kraft. Kinas plan for de næste fem år er centreret omkring rumforskning. Med målet om at undersøge galaksen fra Månens bagside inden for de næste to år, inkluderer Kinas nye plan for økonomisk og samfundsmæssig udvikling »en forståelse af universets oprindelse«.

Under en diskussion om det økonomiske program den 5. marts sagde chefen for Kinas største rumforskningslaboratorie: »Rumforskning er uadskilleligt fra Kinas innovationsdrevne udvikling. Hvis Kina ønsker at være en stærk, global nation, bør det ikke kun varetage sine umiddelbare interesser, men også bidrage til menneskeheden. Kun dette kan vinde Kina verdens respekt.«

USA har mistet verdens respekt under Bush, og især under Barack Obama. Obama må fjernes fra embedet, omgående, og hans onde »værk« må omstødes. Og mere presserende end alt andet må hans mord på Amerikas rumforskningsprogram vendes omkring i en total genoplivelse af rumforskning – »for en forståelse af universets oprindelse«.

Titelfoto: NASA's adm. dir. Griffin præsenterer en billedmontage for formand og adm. dir. ved Kinas Akademi for Rumteknologi, dr. Yuan Jiajun, i 2006, under det første besøg

i Kina af en NASA-direktør.

RADIO SCHILLER den 7. marts 2016: F16-fly til Irak og Syrien// Kinas femårs-plan inkl. videnskab og innovation

Med formand Tom Gillesberg

IMF's adm. dir. Lagarde siger, statslige pensioner og sundhedsforsikring for de ældre borgere »ikke er holdbart i længden«

5. marts 2016 – IMF's førstedame, Christine Lagarde, opfordrede under en tale til et 1200 personer stort publikum på MIT i Boston i går verdens nationer til at »afmontere den tidsindstillede, demografiske bombe« ved at skære ned i pensioner, udskyde pensionsalderen samt indføre andre forholdsregler, der tilsammen bliver til nazistisk eutanasi –

selv om det foregår gennem en bogholders kuglepen.

»Hvis vi ikke skrider til handling, vil vi ikke kunne opretholde statslige pensioner og sundhedsforsikring i det lange løb«, sagde Lagarde. Aldrende befolkninger lægger pres på statens finanser, sagde IMF-chefen under sin tale, iflg. en rapport i Londonavisen *Daily Telegraph*, og »en udskydelse af tidspunktet for pensionering for at passe til forbedringer i den forventede levealder, var en 'prioritering' for de politiske beslutningstagere, alt imens strukturændringer for at få kvinder ud i arbejde, så vel som også en udvidelse af skattegrundlaget, også var nøglespørgsmål«. »Hvis staterne skulle finansiere hele forøgelsen af aldersrelaterede udgifter på denne måde [via statsbudgettet] ville staternes gæld eksplodere fra det nuværende gennemsnit på 100 % af BNP, og til 400 % ved århundredets slutning.«

Europæiske parlamentarikere turnerer Capitol Hill for at bede om Glass-Steagall

4. marts 2016 – Europæiske parlamentarikere, som var inviteret til USA's hovedstad af *EIR*, tilbragte 1.-3. marts i intensive møder på Capitol Hill med at bede kongresmedlemmer om at bryde Wall Street gennem en genindførelse af Glass/Steagall-loven og give den udbredte indsats for bankopdeling i europæiske valgkredse et skub.

De italienske parlamentsmedlemmer Marco Zanni og Marco Valli mødtes med 11 medlemmer af Repræsentanternes Hus fra begge partier – nogle var sponsorer af Glass-Steagall, og andre havde ikke besluttet sig – og sagde til dem, »Vi står foran

endnu en global krise i finanssystemet, og vi må handle nu i både USA og Europa.« De to parlamentarikere repræsenterer Italiens Femstjernebevægelses-parti, der nu er Italiens næststørste, og hvis medlemmer har fremstillet fem af de ni Glass/Steagall-lovforslag i det italienske parlament. Det lykkedes dem i stærke detaljer at viderefremde det kaos, den forarmelse og den bankkrise, der er blevet udløst, siden reglerne om »bank-bailin« trådte i kraft i hele den Europæiske Union i slutningen af 2015.

Parlamentsmedlemmerne fik stærke tilbud om samarbejde fra flere Glass/Steagall-sponsorer; andre fortalte dem om den kamp over Glass-Steagall vs. Dodd-Frank-loven, der er ved at flå særligt det Demokratiske Parti i stykker. Primærvalget har forstærket denne kamp også i Kongressen.

Mange kongesmedlemmer har bemærket, at to præsidenter for amerikanske centralbanker (Federal Reserve) for nylig har sagt til dem, at Dodd-Frank blot vil føre til endnu en kæmpemæssig bank-bailout (statslig bankredning) og foreslog, at de (kongresmedlemmerne) i stedet brød Wall Street op. Den første af disse advarsler fra præsidenten af Minneapolis Federal Reserve, Neel Kashkari, blev i udstrakt grad rapporteret i nationale og internationale medier og debatteres stadig, her to uger senere.

De italienske parlamentsmedlemmer mødtes også, sammen med *EIR*, med personalestaben for flere end et dusin andre kongresmedlemmer, inklusive det demokratiske lederskab i bådets Huset og Senatet. Det fremgik klart af disse møder, at det demokratiske partis lederskab i Kongressen har dannet en forsvarslinje for Dodd-Frank og imod Glass-Steagall. Lederskabets kontorer, der ligeledes er sig styrken af kampen imod Wall Street i valgkredsene bevidst, var ekstremt interesseret i at vide, hvad de europæiske parlamentarikere og *EIR* gjorde ved det. Der var indikationer på, at kongresmedlemmer, der støtter Hillary Clinton som præsident, ikke må sponsorere Glass-Steagall [lovforslag i Kongressen].

HR 381, lovforslaget i Huset om genindførelse af Glass-Steagall, har nu 71 sponsorer.

POLITISK ORIENTERING den 3. marts 2016:

Schiller Instituttet har foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg:

Syrisk våbenhvile er en chance for fred gennem økonomisk udvikling//

Helga Zepp-LaRouche i Indien:

Forlæng Silkevejen til Mellemosten

Sagen om Nykredit/Totalkredit

Med formand Tom Gillesberg

Økonomisk udvikling: Kina vil bygge 30 atomkraftværker langs Silkevejen

3. marts 2016 – Kina har sat sig et mål om at bygge omkring 30 atomkraftværker i lande langs med ruterne i Bælt-og-Vej-programmet frem til 2030, iflg. Sun Qin, præsident for Kinas Nationale Atomkraftselskab, CNNC, rapporterer *China Daily* i dag.

Sun sagde, at 70 lande i alt allerede er i gang med at planlægge eller udvikle deres egne projekter for atomkraftværker, og man skønner, at flere end 130 atomkraftværker vil være bygget frem til 2020.

»Men vi står også over for meget stærk konkurrence på det internationale atommarked«, sagde han. »Lande som Rusland, Sydkorea, Japan og USA udforsker alle aggressivt det globale marked for atomkraft.«

CNNC er en af Kinas tre store atomkraftgiganter. Selskabet håber at kunne bruge sin nationale erfaring som en løftestang for at øge sin eksport af atomteknologi, sagde *China Daily*. Det har allerede bilaterale aftaler om samarbejde om atomkraft med lande, der omfatter Argentina, Brasilien, Egypten, Storbritannien, Frankrig og Jordan, sagde Sun.

CNNC har allerede eksporteret seks atomkraftreaktorer – fem miniature neutron source reaktorer (MNSR), to atomforskningsfaciliteter og en eksperimentalreaktor.

Foto: Atomkraftreaktorer under konstruktion i Sanmen, Zhejiang-provinsen, Kina. (Xinhua).

Endnu flere millioner af flygtninge vil komme, hvis der ikke er økonomisk udvikling

3. marts 2016 – Hjemvendt fra sit besøg til Marokko, Algeriet og Tunesien sagde den tyske minister for udvikling, Gerd Müller, til *Evangelischer Pressedienst (EPD)* den 1. marts, at det er på høje tid, at verdenssamfundet øgede investeringerne i de krisehægede lande i udviklingssektoren. Især for de nordafrikanske lande er det nødvendigt med et økonomisk partnerskab af en helt anden dimension, sagde han, »for at styrke staterne omkring Middelhavet i vores umiddelbare nabolag ... og derigennem stabilisere dem i deres nuværende situation af transformering.«

»Hvis vi ikke gør dette, vil hundrede tusinder, måske endda millioner af mennesker, komme til os i de kommende år«, advarede Müller og fortsatte med, at, alt imens den igangværende diskussion i Tyskland fokuserer på konflikterne i Syrien, Irak og Afghanistan, »så er der ud over dette selvfølgelig konflikter og krisebrændpunkter, der vil berøre os på længere sigt. Jeg tænker på Ukraine, som vi ikke bør glemme, eller Sydsudan eller Den Centralafrikanske Republik«. Det er også nødvendigt at yde bistand for at stabilisere disse lande.

Hans eget ministerium, forklarede Müller, har tredoblet sine støtteprogrammer til flygtninge i løbet af de seneste to år og bruger nu 1 milliard euro. »1 milliard euro er mange penge – hvis Europa ville øge dette beløb til 10 – 10 milliard euro, som jeg anser for nødvendigt, kunne vi give hundrede tusinder af mennesker et perspektiv på stedet [i deres hjemlande]«, sagde Müller. »Vi er i færd med at uddanne flygtningebørn og - unge, og vi bygger skoler. Vi bygger infrastruktur i det nordlige Irak ... Og vi genopbygger landsbyer sammen med flygtningene, så folk kan vende tilbage til deres hjem.«

Foto: Gerd Müller sammen med den tunesiske premierminister Habib Essid

Tidligere fransk premierminister Raffarin promoverer Kina og Silkevejen

2. marts 2016 – Den franske senator, Jean-Pierre Raffarin, der var premierminister i Frankrig fra 2002-2005, roste Kinas Silkevej som »det eneste, betydelige, nye og globale projekt« og tilføjede, at dette var virkelige lederes rolle. I et skriftligt interview med avisen *Xinhua* sagde han, at Kinas projekt *Ét bælte, én vej* har gjort landet til en af verdens pionerer, der vil »spille dets rolle som forener og innovator«.

»Under et møde sidste år i Boao Forum for Asien[1] (BFA)«,

sagde Raffarin, »fortalte den kinesiske præsident Xi Jinping mig følgende: 'Vær forvisset om, at, i det 21. århundrede, vil intet land kunne opnå succes solo.' Hele verden har forstået hans budskab, med flere end 70 lande, der er engageret i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Et fællesskab baseret på gensidig interesse er blevet skabt«, sagde Raffarin.

Raffarin sagde også, at multinationale projekter blev undersøgt inden for alle områder, inklusive industrielle, finansielle, landbrugsmæssige og videnskabelige felter, på en måde, der skal støtte »mere relevante og betydningsfulde, multinationale investeringer ... Kina kræver sine rettigheder, men påtager sig sine forpligtelser for verdensfred«. Han sagde, at Paris og Beijing havde den samme, fælles tilgang til global styring og win-win-løsninger på multilateralt, internationalt samarbejde.

»Vi har en fælles bestemmelse, fordi uordenen i verden svækker nationerne. Gennem en bedre indbyrdes forståelse, respekt for forskelligheder og analyse af alle truslerne vil en fælles bestemmelse blive dannet«, sagde Raffarin til Xinhua.

Raffarin roste de »fremragende relationer« mellem Kina og Europa og fremførte, at Kina havde hjulpet euro-området, da det stod over for finansielle vanskeligheder.

[1] En oversættelse af Xi Jinpings hovedtale på Boao Forum, 'Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien', [kan læses her](#).

Schiller Institutet stiller spørgsmål til Jin Liqun, præsident for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, efter hans tale i Danmark

København, 2. marts 2016 – På sin første udenlandsrejse efter sin udnævnelse til præsident for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, kom Jin Liqun til Danmark og Finland. I Danmark talte han ved et offentligt arrangement, der var arrangeret af Københavns Universitet og Copenhagen Business School. Medlemmer af Schiller Institutet deltog, stillede et af de to spørgsmål, uddelte materiale om *EIR's* Rapport om Den nye Silkevej og rapporten over Schiller Institutets foretræde for Folketingets Udenrigspolitiske Komite i går, samt fik en del kontakter.

En video med Jin Liquns tale, samt engelsk rapport, [kan ses her](#).

Formålet med AIIB er at fremme en 'win-win' økonomisk og samfundsmæssig udvikling gennem investering i infrastruktur. Jin sagde, at han ikke tror på reduktion af fattigdom i sig selv, og af sig selv. I 1980, da hovedlandet Kina erstattede Taiwan i Bretton Woods-institutionerne, havde Kina intet andet end en menneskebefolkning. Så begyndte Kina at låne for at bygge infrastruktur, og der var nogle, der var bekymrede for gældsskabelse. (Det var på det tidspunkt, hvor Mexico havde en stor gældskrise.) Men den gavnlige effekt af infrastrukturinvesteringerne viste sig 25 år senere, da økonomien begyndte at komme i gang. Denne politik gjorde det muligt for Kina at

løfte 600 millioner mennesker ud af fattigdom. Samtidig lånte andre lande for at opretholde forbrug.

I besvarelse af det spørgsmål, han selv stillede, om det var AIIB's formål at finansiere projekter under programmet for Ét bælte, én vej (One Belt, One Road; OBOR), sagde Jin, at banken ejes af de 57 medlemslande, og endnu 50 andre ønsker at gå med, hvor 30 af disse har truffet beslutning om at tilslutte sig. Dette er ikke Kinas bank; OBOR vil blot udgøre en del af bankens engagement, og der må være en balance mellem finansiering af projekter i hele regionen.

Formålet er at finansiere varig, økonomisk udvikling, skabelse af rigdom, samt skabelse af infrastruktur i Asien, der bidrager til forbindelsesmuligheder i den vidtstrakte, eurasiske landmasse, og ikke kun i selve Asien, med f.eks. højhastighedstog, der nedbringer omkostningerne for transport mellem Europa og Asien. Det er nu blevet lettere at rejse fra Beijing til Europa, end det er at rejse mellem de asiatiske nationer. Der er behov for at harmonisere politikken til fordel for eksempelvis at krydse grænserne.

AIIB vil udrette ting, der ikke hidtil er blevet udrettet af Bretton Woods-finansinstitutionerne, inklusive Verdensbanken, fordi AIIB vil lære af disses plusser og minusser. Asien har likviditet i overflod, men i øjeblikket må disse penge først rundt om Europa og USA, før de kommer tilbage til Asien.

Investeringer i infrastruktur kan være pengespild, hvis der ikke foreligger gode, gennemtænkte projekter – som et kraftværk uden et moderne el-net. AIIB vil være med til at udtænke koordinerede projekter.

Vist er der uoverensstemmelser over det Sydkinesiske Hav, men de fælles infrastrukturprojekter mellem Kina og nationerne i ASEAN har opbygget en gensidig tillid og et win-win-samarbejde. Se på Syrien; vi ønsker ikke at se det ske andre steder; men vi må lære at mindske kaos og løse

uoverensstemmelser.

Udvikling er også med til at forbedre miljøbeskyttelse. Man bekymrer sig jo ikke om miljøet, hvis ens bekymringer går på, hvordan man skal få morgenmad næste dag.

Tom Gillesberg fik lejlighed til at stille følgende spørgsmål:

»Mange tak for Deres fremlæggelse. Jeg synes, det er meget spændende, at Danmark er medlem af AIIB. Jeg er formand for det danske Schiller Institut. Mit spørgsmål lyder: Hvis I arbejder så tæt sammen med Verdensbanken og disse institutioner, hvordan vil I så forhindre dem i at bruge, som det sker i dag, spørgsmål som f.eks. miljøhensyn, klimaspørgsmål osv. til at forhindre udvikling? Der er et stort behov for udvikling, og mange penge i verden, der kunne investeres i udvikling, men de siger, 'Nej, det kan vi ikke gøre. Vi har en truet frø-art her, og derfor kan vi ikke bygge denne dæmning, og I kan ikke få elektricitet'. Så hvordan vil I sikre, at denne form for ideologisk korrupsion ikke kommer til at influere på AIIB således, at disse spørgsmål ikke anvendes til at forhindre udvikling?«

Som svar på spørgsmålet sagde Jin, at man undertiden må ofre noget i form af indvirkning på miljøet for at få udvikling, og at nettoeffekten vil være positiv. Udvikling er løsningen. »Vi er stadig ikke parat til at blive afvænet fra fossile brændstoffer ... Men pga. udvikling kan vi mennesker opfinde en teknologi, opnå teknologiske gennembrud. Vi vil sluttelig kunne tappe solenergi direkte, men man kan ikke med ét springe direkte til dette stadium ... Folk er bange for atomkraft [fission], men hvis vi kunne opnå et gennembrud inden for fusionskraft, kan vi måske løse problemet én gang for alle. Hvordan skal vi kunne opnå dette? Gennem udvikling! Lad os samarbejde« for at opnå gennembrud.